

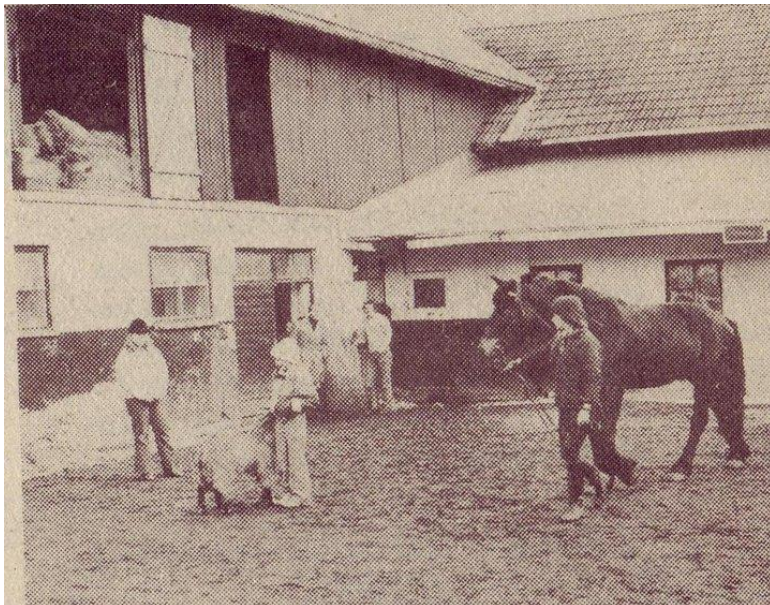
Första delen av intervjuerien med personer som varit aktiva i Väsby Ridklubb genom de 50 åren.
Publicerad 2019-01-18

Mia Eriksson är bokstavligen talat uppväxt på Sättra Gård och med Väsby Ridklubb, och nu 50 år senare är hon fortfarande medlem i klubben, vilket hon varit sedan starten 1969. Än idag hjälper hon till som funktionär på klubbens tävlingar och har under åren haft många olika roller inom ridskolan och klubben; elev, ordförande i ungdomssektionen, styrelseledamot, personal, tävlingsryttare, ponnymamma, lagledare och mycket mer.

-”Jag var 10 år den där hösten 1968 när ridskolan startade och jag satt i mitt kök och spanade efter hästlastbilen när den kom en mörk höstkväll. Anders Tillberg och Jan Erik Andersson, som startade ridskolan, hade köpt fyra hästar av en hästhandlare som kallades Putte Polack, och äntligen kom de! Det var två stora hästar: Apasche och Harmonie och två B-ponnyer: Dur och Moll.

Det var alltså så det började, 2 unga killar i 25-årsåldern startade hösten 1968 ridskola med fyra hästar i en del av stallen på Sättra Gård - vilket varit klubbens hemvist från allra första början. Året därpå, 1969 grundades Väsby Ridklubb. De första hästarna bodde i gamla arbetshästspiltor i den övre delen av det som nu kallas stora stallen.

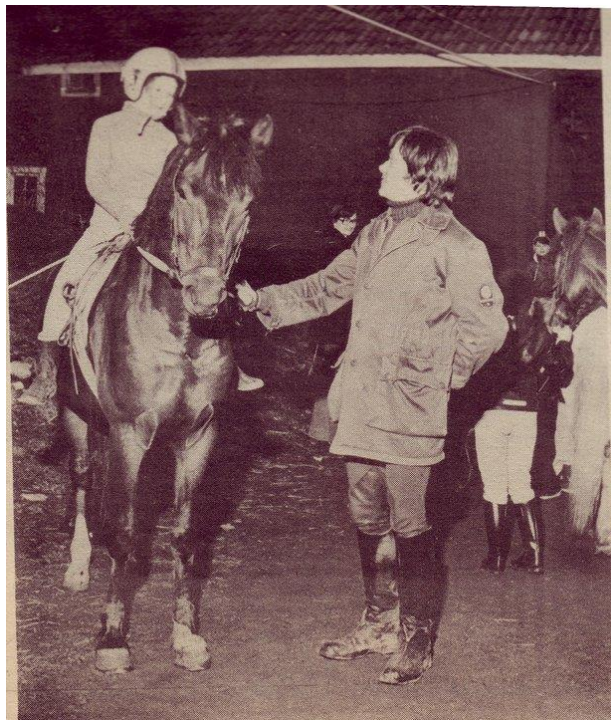
Ridskolan 1976, ur Tidningen Ridsport

Hästhållningen på den tiden var helt annorlunda mot i dag berättar Mia. Hästarna gick inte ut i hagen, man hade helt enkelt inte hästarna ute på det sätt vi har idag. Men det fanns grindar runt stallplanen och ibland stängdes de och hästarna fick gå runt lösa där. Vattenkoppar eller hinkar till hästarna fanns inte i spiltorna utan två gånger om dagen släpptes hästarna lösa i stallen och fick dricka ur ett stort kar. Under tiden brukade vi passa på att mocka berättar Mia. Stallplanen användes också till ridlektionerna, då stängdes grindarna och det blev ridbana.

Galoppen i vänster varv var lite klurig berättar Mia, då blev det nämligen nedförsbacke. Först 1972 byggdes ett ridhus, och ridbanan fanns inte heller till en början, där var det åkermark och

gammalt svinhus. –Där plockade jag potatis som liten berättar Mia. Att åka på tävling var något helt annat än idag. Mia minns en tävling i Märsta i början av 70-talet väl. – Vi körde dit hästarna i en täckt vagn som vi kopplade bakom en traktor. Alla fyra hästarna stod tillsammans inne i vagnen och vi som skulle tävla stod också där inne och höll i dem! När vi väl var framme i Märsta var min häst halt, kanske inte så konstigt minns Mia med ett skratt.

Med tiden växte ridskolan och det byggdes fler spiltor i stora stallet och därefter började ponnystallet användas. Här inreddes det med boxar berättar Mia, på båda sidorna, hela vägen från dagens toaletter ner till väggen mot ridhuset. Stallgången var så smal att en skottkärra knappt fick plats minns Mia. I början kunde man komma till ridskolan och rida utan att anmäla sig, men det blev ganska snabbt organiserade grupper berättar Mia, och betalade det gjorde man länge kontant. 1972 byggdes så äntligen ridhuset, det som länge kallades lilla ridhuset efter att det nya stora byggdes 1986 och som idag inte ens finns kvar som ridhus. Mia berättar att innan det åkte de

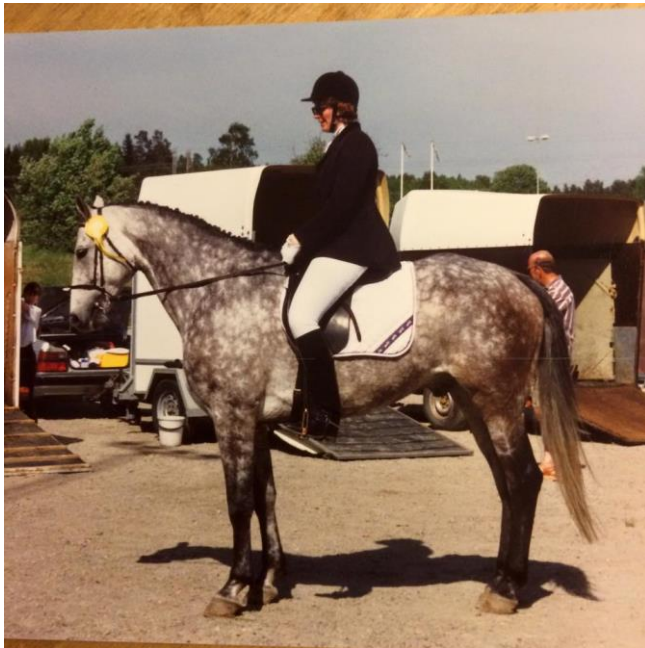
Ridskolan 1976, ur Tidningen Ridsport

några gånger med hästarna och red i ett källarliknande utrymme i Angarn, så när ridskolans egna moderna ridhus byggdes var det en härlig känsla. –Nu åkte folk till oss och red, vi hade träningar varje vecka och även klubbtävlingar. Att ridhuset bara var 16x32 meter var ingenting vi tänkte på, det var normalt för den tiden. Flickan som spelade Annika i Pippi Långstrumpfilmerna kom hit och red med sin häst och vi tjejer var helt starstruck, wow – hon kom till vårt ridhus skrattar Mia.

Att få bli försteskötare på en av ridskolans hästar var väldigt stort berättar Mia. –Min första favorithäst var den lilla ponnyn Dur, en av de ursprungliga hästarna. Den var väldigt busig och kastade av sina ryttare, så då fick jag rida den. Men sen skickades den tillbaka till hästhandlaren i Östergötland och när den sen skulle pensioneras åkte jag dit med mina föräldrar för att försöka ropa in den men den blev för dyr, vilken tragedi berättar Mia. Jag blev istället försteskötare på ponnyn Moby Dick och därefter red jag mycket på Apasche och med honom tävlade jag bland annat lektionshästmästerskapet.

Efter tiden som elev började Mia att arbeta på ridskolan och blev den första som Anders och Jan Erik anställde. –Jag var 16 år när jag började arbeta på ridskolan efter att jag slutat skolan, jag jobbade i stallet, tog betalt för lektioner och höll lektioner. Vi tjejer skötte allt på ridskolan, hela skiten – men vi hade så kul berättar Mia. Anders och Jan Erik hade andra jobb och kom på kvällarna och hade lektioner. Parallellt med jobbet var Mia ordförande i ungdomssektionen och var med och ordnade den första julshowen 1977. Mia berättar att den innehåll hästkavalkad och flera olika nummer, allt i lilla ridhuset. Julshowen har sedan dess varit en återkommande tradition på ridskolan, alltid ordnad av ungdomssektionen.

Ett annat minne Mia har från den första tiden med ridskolan berättar hon om. Anders Tillberg hade som sagt ett annat jobb på dagtid, han var rättare på lantbruket på Torsåker i andra änden av kommunen. I släkten som drev Torsåker hade en riktig kändis gift in sig: Carli Tornhave –som hade tävlat i melodifestivalen flera gånger under 1960-talet och kallats Sveriges Frank Sinatra. När Anders var på Sättra och jobbade med stallet kom Carli och hjälpte till, och han flög hit med sitt sjöflygplan och landade på vattnet nedanför ridskolan.

Mia själv till häst

Efter tiden i ungdomssektionen blev det ideellt arbete i klubbstyrelsen i flera omgångar för Mia, parallellt med arbete av och till på ridskolan, under 70- och 80-talet både lektioner och i stallet och därefter stalljobb. Det större ridhuset invigdes 1986 och något år senare byggdes cafeterian. Även där har Mia varit engagerad och drev under några år i början av 1990-talet cafeterian. En hektiskt tid, minns Mia med cafeteria flera timmar varje dag, små barn hemma, jobb på ridskolan, med egna företaget och eget stall att driva.

Idag har Mia ingen egen häst längre och hade inte ridit på många år innan det blev liten comeback på ridskolan i höstas. Men kanske blir det åter en egen häst i det egna stallet? Mias gamla stall revs för att göra plats åt nya

ridhuset och i samband med det byggdes det ett nytt i gamla lilla ridhuset.

Om någon kan berätta om själva Sättra Gård där ridskolan huserar sedan 1968 är det just Mia, så innan vi skiljs åt ber jag henne berätta om den mysiga gården där alla ridskolans elever har ridit och umgått med hästarna under åren. Sättra har gamla anor, här bodde författaren Carl Johan Love Almqvist på slutet av 1700-talet och början av 1800-talet. Den ursprungliga huvudbyggnaden från den tiden brann ner och herrgårdsvillan nedanför ridbanan uppfördes på 1930-talet av grosshandlare Johansson som då ägde gården. Just på 1930- och 1940-talet är de flesta husen runt gården byggda men fyrkanten runt stallplanen där ridskolan håller till är äldre än så. Ursprungligen var det ladugård i våra nuvarande stallar. På Sättra Gård har det även funnits en omfattande handelsträdgård med både växthus och frilandsodling, kanske har du tänkt på att busshållsplatsen innan ridskolan heter just Sättra Trädgård? På gården har även Mellansveriges dåvarande största grisgård funnits och det har Mia minnen från – Jag flyttade hit 1961 tillsammans med min familj och min pappa blev chef på grisgården. En arbetshäst fanns kvar, men annars var det grisar överallt, i de nuvarande stallarna, där personalens kontor är idag och i det som därefter länge var mitt stall innan det revs för att det nya ridhuset skulle byggas berättar Mia. 1967 lades grisgården ner, kommunen köpte gården av grosshandlaren dotter och min familj började arrendera gården. Sen kom Anders och Jan Erik och frågade om de fick hyra en del av gården för att starta ridskola och på den vägen är det alltså!

